

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r.⁽⁵⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r.⁽⁶⁾,

w zakresie, w jakim powyższe akty dotyczą wnoszącego odwołanie; jak również obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami odwołania oraz dostosowanej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie przedstawił trzy zarzuty.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił błąd, uznając, że Rada Unii Europejskiej wskazała rzeczywiste i konkretne powody uzasadniające objęcie go środkami ograniczającymi oraz że Sąd błędnie uznał Urząd Ukrainського Prokuratora Generalnego za „wysokiej rangi organ sądowy”.

Po drugie, podnosi, że Sąd błędnie uznał, że określone w rozpatrywanych aktach kryteria umieszczenia w wykazie są zgodne z celami WPZiB.

Po trzecie, utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż zastosowanie środka ograniczającego nie było równoznaczne z naruszeniem prawa własności.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2015, L 62, s. 25).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2015, L 62, s. 1).
- ⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 76).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016, L 60, s. 1).
- ⁽⁵⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2017/381 z dnia 3 marca 2017 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 34).
- ⁽⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2017/374 z dnia 3 marca 2017 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2017, L 58, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt (Szwecja) w dniu 11 stycznia 2018 r. – Textilis Ltd, Ozgur Keskin / Svenskt Tenn Aktiebolag

(Sprawa C-21/18)

(2018/C 094/16)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Textilis Ltd, Ozgur Keskin

Druga strona postępowania: Svenskt Tenn Aktiebolag

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego [i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)] należy interpretować w ten sposób, że art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (iii) [rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego] w nowym brzmieniu znajduje zastosowanie do oceny nieważności dokonanej przez sąd [zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych] po wejściu w życie tej zmiany, a mianowicie po dniu 23 marca 2016 r., nawet jeśli skarga dotyczy unieważnienia, w sytuacji gdy skargę wniesiono przed tą datą, a więc dotyczy ona znaku towarowego zarejestrowanego przed tą datą?

- 2) Czy art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (iii) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, w brzmieniu mającym zastosowanie, należy interpretować w ten sposób, że jego zakres stosowania obejmuje oznaczenie składające się z dwuwymiarowego przedstawienia dwuwymiarowego produktu, np. tkaniny ozdobionej rozpatrywanym oznaczeniem?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, zgodnie z jakimi zasadami należy interpretować sformułowanie „oznaczenia, które składają się wyłącznie z kształtu lub innej właściwości, zwiększających znacznie wartość towarów” zawarte w art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (iii) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych w sytuacji, gdy rejestracja obejmuje kilka klas towarów i dotyczy wielu towarów a oznaczenie może być umieszczane na towarach w różny sposób? Czy ocenę należy przeprowadzić na podstawie bardziej obiektywnych czy ogólnych kryteriów, na przykład poprzez przyjęcie za punkt wyjścia określenia sposobu występowania znaku towarowego i możliwości jego umieszczenia na różnych towarach, tj. bez względu na sposób, w jaki właściciel znaku towarowego mógł de facto umieścić lub zamierza umieścić oznaczenie na różnych towarach?

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 341, s. 21.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-36/18)

(2018/C 094/17)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, M. Morales Puerta i G. von Rintelen)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich ⁽¹⁾ bądź w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 15 tej dyrektywy;
- nałożenie na Republikę Grecką okresowej kary pieniężnej w wysokości 31 416 EUR za dzień opóźnienia, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 15 dyrektywy państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 18 września 2016 r. i powiadamiają o tym Komisję. Komisja nie otrzymała jednak odpowiedzi na wezwanie do usunięcia uchybienia ani na uzasadnioną opinię, które to dokumenty skierowała do Republiki Greckiej, w związku z czym wnosi ona na podstawie art. 258 TFUE o stwierdzenie uchybienia z powodu niedokonania transpozycji dyrektywy.

W celu ustanowienia procesu, za pomocą którego organy poszczególnych państw członkowskich oceniają i organizują działalność ludzką na obszarach morskich podlegających ich jurysdykcji, aby osiągnąć cele ekologiczne, gospodarcze i społeczne, Komisja wnosi jednocześnie zgodnie z jej komunikatem dotyczącym stosowania art. 260 ust. 3 TFUE ⁽²⁾ o nałożenie okresowej kary pieniężnej w wysokości 31 416 EUR za dzień, mając w szczególności na uwadze wagę naruszenia (czyli cele dyrektywy w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa, transport morski, zachowanie i ochronę środowiska naturalnego oraz energię, ale także wpływ na zainteresowane podmioty gospodarcze).

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 257, s. 135.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, C 12, s. 1.